

שלמה שפנהה בפעודות הלאו, ועל כן צריך לעננו במקובל ובמשתה, בלבושי כבוד ובשמחה הכל.

ובשורתה החלק הזה למטה ונשמר כמו שאריך, עולה למעלה, ומתרחב באוטו חלק אחר. והנΚודה זו נוטלה מכל ממעלה וממטה, ונכלהת מכל האדים. ומשום שמתעטרת בשפתם ממעליה וממטה, כל שאר הימים נוחנים כה לכל, ונוננים לה שלטון ממעליה וממטה. ובסתורות ספרו של שלמה הפלז נמצא היסוד הזה, ובאר אותו הפנורה הקדושה. אשר חלום של ישראל.

ברוח וינפש, ופרשו - וי נפש שאברה, ויפה הוא. אבל אם כך, כי לגוף היה צריך לומר, שמן אבדה נפש! אבל סוד הדבר - באדם יש נפש שנוטלה ומוסכת אליו את הרוח זו מערב שבת, ואוותה הרוח שרויה בתוך אותה הנפש ודרה בה כל יום השבת, ואוותה נפש יתרה היא ברוביי ותוועלת יותר ממה שהיתה.

ועל זה שנינו, כל נפשות ישראל מתעטרות ביום השבת, והעטרה שליהם, שworה הרום הזה בתוכם. פין שיצאת שבת ואוותה רוח עולה למטה, אוני וי לנפש שאברה מה שאברה. אבודה אותה עצרה עליזה ואוותה כה קדוש שהיה בה. וזהו וינפש,

וי נפש, שאברה מה שאברה. עונת החכמים שיזעדים הסודות העליונים, מליל שבת ליל שבת, ופרשו. אבל סוד זה שאלתי את הפנורה בקדושה, שהרי ראיינו שהפטיר הפתחון הזה לוקם מה שלוקח ביום, ובכללה נומן מזון לכל אבאו, כמו שפראוה, שבתוב משלי לא) ופקם בעוד לילה ותtan

סעודתי. ועל דא, בעי לענגו ליה, במיכלא ובמשתיא בלבושי יקר, ובחרודה דכלא. יבד מעתרא הא חולקא למפה, ואתנבר פמה דאטרא, סלקא לעילא, ואתחברא בהוא חולקא אחרא. והאי נקייה גטיל כלא מעילא ותטא, ואתכלילא מכל טרין. ובגין דמתעטרא בשbat, מעילא ומטטא, כל שאר יומין יהיב חילא לכלא, ואתייהיב ליה שילטנו מעילא ומפה. וברזין דספרא דשלמה מלפא, אשתקח רזא דא, ואוקמה בוצינא קדיישא, זכה חולקיהון דישראל.

בٿיב וינפש, ואוקמה ווי נפש דאבדת ושפיר איהו. אבל אי הבי ווי גופה אטראיך למימר, דמגיה אבדת נפש. אבל רזא דמלחה, בבר נש אית נפש, דנטלא ומשיך לגביה להאי רוחא מערב שבת. וההיא רוחא שריא בגויה דהיא נפש, ודידרא בה כל יומא דשבתא. וכדין, ההיא נפש, יתירה ברוביה רותעלתא יתרה ממה דהוה.

על דא תניין, כל נפשאן דישראל מתעטרן ביומא דשבתא, ועתרא דלהון, דשריא האי רוחא בגויה. כיוון דנקק שבתא, וההיא רוחא סלקא לעילא, כדין ווי לנפש, דאבדת מה דאבדת. אבדת ההיא עטרא עלאה, וההיא חילא קדיישא דהוה בה, ורק הוא וינפש, ווי נפש, דאבדת מה דאבדת.

עונת חמפניין, דידייע רזין עלאין, מליליא דשבתא ליליא דשבתא, ואוקמה. אבל מלה דא שאילנא לבוצינא קדיישא, דהא חיין דהאי כתרא תפאה, נקטא מה דנקטה ביממא, ובליליא יהיב מזונא לכל חיליה, כמה דאוקמה, דכתיב, (משל לי) ותקם בעוד